

ע"פ 4263/14 - מגדי נעאים נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 4263/14 - א'

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: מגדי נעאים

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה (כב' השופט א' טובי) בת"פ 16785-03-12
מיום 1.6.2014

תאריך הישיבה: כ"ה בסיון התשע"ד (23.6.2014)

בשם המבקש: עו"ד סולימאן עאמר

בשם המשיבה: עו"ד סיון רוסו

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל לתקופה של 36 חודשים שנגזר על המבקש בגין הרשעתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

1. בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' טובי) הרשיע את המבקש בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. כעולה מכתב האישום שהוגש נגד המבקש, ביום 2.3.2012 נסעו במשאית המתלונן ואחיו בכביש מס' 70. מאחורי המשאית נסע המבקש ברכבו ועמו אחר שזהותו אינה ידועה. המבקש ניסה לעקוף את המשאית מספר פעמים, ולאחר שכשל בכך החל לצפור לעבר המשאית ולנהוג בפראות. בתגובה, עצר אחיו של המתלונן את המשאית בצד הכביש. המתלונן יצא מן המשאית והלך לכיוון רכבו של המבקש. משעמד המתלונן לפני רכבו של המבקש, פתח המבקש בפתאומיות בנסיעה מהירה לכיוונו, תוך שהוא פוגע במתלונן אשר נאחז במכסה המנוע של רכבו. לאחר מכן בלם המבקש את רכבו, והמתלונן הועף לעבר הכביש. בעודו שרוע על הכביש החל המבקש בנסיעה מהירה לעברו, עלה עליו עם רכבו ונמלט מהמקום. כתוצאה מכך נפגע המתלונן בגופו, והוא פונה לבית חולים.

2. בית המשפט קמא דחה את גרסת המבקש שלפיה בזמן קרות התאונה הוא שהה במקום עבודתו וכי לא הוא זה שפגע במתלונן. זאת, בהתבסס, בין היתר, על מספר הודעות שנמסרו במשטרה (שהועדפו על פני עדויות שנשמעו במשפט): הודעת המתלונן שזיהה את המבקש כמי שפגע בו "במאתיים אחוז", כלשונו, ואף הצביע על תמונתו במסדר זיהוי תמונות שנערך לו; הודעות שמסרו המתלונן, אחיו ועד ראייה לאירוע, שלפיהן הרכב שפגע במתלונן הוא רכב מסוג סובארו אימפרזה; והודעת המתלונן שזיהה רכב מסוג זה שאותו תפסה המשטרה - הרשום על שם אביו של המבקש - כרכב שפגע בו. בגין האירועים שבהם הורשע השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: 36 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו); 18 חודשי מאסר על תנאי בתנאים שפורטו בגזר הדין; ופסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים.

3. הודעת ערעור שהגיש המבקש לבית משפט זה מכוונת הן להכרעת הדין, הן לגזר הדין. בערעורו שב המבקש על גרסת האליבי שמסר בבית המשפט המחוזי; עמד על כך שבבית המשפט המחוזי לא זיהה אותו המתלונן כמי שפגע בו; וציין כי המתלונן ואחיו מסרו מספר פרטים שהסתברו כלא נכונים. אשר לגזר הדין טען בא כוחו של המבקש כי נכון להקל בעונשו בשל כך שהעונש שהושת עליו חורג ממתחם הענישה. עוד נטען כי היה מקום להעניק משקל רב יותר לנסיבותיו האישיות, ובכלל זאת לכך שהוא נעדר עבר פלילי (למעט הרשעה אחת בעבירת תכנון ובנייה); להיותו בן בכור למשפחה ברוכת ילדים שהוא מפרנסה העיקרי; ולכך שהיה משוחרר משך למעלה משנתיים לחלופות מעצר. לחלופין ביקש המבקש כי יתאפשר לו להתחיל לשאת בעונשו לאחר תום חג הרמדאן.

4. בדיון שהתקיים לפני התנגדה המשיבה למבוקש. באת כוח המשיבה טענה כי הסיכוי להתערבות של בית משפט זה בהכרעת הדין נמוך משום שזו התבססה על ממצאי עובדה ומהימנות. לעניין הערעור על חומרת העונש נטען כי עונש המאסר שנגזר על המבקש הוא עונש מאוזן, והוסף כי נגד המבקש תלויים עוד שני כתבי אישום המייחסים לו עבירות של איומים, העלבת עובד ציבור והפרעת שוטר במילוי תפקידו.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה והאזנתי לצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. נקודת המוצא היא כי לנאשם שהורשע בפלילים לא עומדת עוד חזקת החפות ועליו לשאת בעונש באופן מידי (ע"פ 5214/13 סירחאן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (30.7.2013)). ואולם, כפי שציין בית משפט זה בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000), האיזון בין שיקולים שונים ובהם חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המאסר; וטיב הערעור וסיכויי הצלחתו עשוי להוביל למסקנה שלפיה נכון לעכב את ביצועו של עונש המאסר. בענייני, לא ראיתי להורות כן. בהכרעת הדין בעניינו של המבקש נסמך בית המשפט המחוזי על מספר עדויות שנגבו במשטרה (שמהן חזרו העדים בהעידם לפניו), והעדיף אותן על פני גרסת המבקש שבה לא נתן אמון. עוד צוין כי גם יתר עדויות עדי ההגנה לא היו משכנעות, וכי חלקים בהן אף עמדו בסתירה לדברים שאמר המבקש עצמו.

כידוע, בית משפט זה לא נוהג להתערב בקביעות מסוג זה, ולפיכך ניתן לומר מבלי לקבוע מסמרות ובזהירות הראויה המתחייבת בשלב הנוכחי כי סיכויי הערעור אינם נחזים להיות גבוהים (ראו והשוו: ע"פ 5323/12 אבו ליל נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (13.7.2012)).

6. לא מצאתי כי אף בטענות המתייחסות לחומרת העונש יש כדי להצדיק את עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל. מבלי לקבוע מסמרות בשאלת סיכויי הערעור על גזר הדין, די בכך שנאמר כי הסיכוי שלא יוטל על המבקש עונש מאסר כלל אינו גבוה, ובשים לב לתקופת המאסר שהוטלה עליו - 36 חודשי מאסר בפועל - לא נראה שערעורו יתייתר גם אם תידחה הבקשה לעיכוב הביצוע (ע"פ 3182/13 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (22.5.2013)).

הבקשה נדחית אפוא. המבקש יתייצב לריצוי מאסרו ביום 3.8.2014 עד השעה 10:00 בבית מעצר קישון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ו בסיון התשע"ד (24.6.2014).

ש ו פ ט
